

Arrest

nr. 64 313 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat O. PIRARD, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 februari 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 februari 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 18 maart 2011.

1.3. Op 27 april 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 28 april 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanees afkomstig uit Lashtice (Gjilan). U bent moslim en staatsburger van Kosovo. U had sinds twee jaar een relatie met M.(...) G.(...), een katholiek meisje uit Stubell (Viti). U hebt uw familie na een jaar verteld over jullie relatie. Uw ouders keurden jullie relatie eerst af maar nadat ze begrepen hadden dat het serieus was, accepteerden ze deze. De familie van M.(...) was niet op de hoogte van jullie relatie. Haar ouders wilden immers dat ze met een katholieke jongen zou trouwen. Jullie zagen elkaar ongeveer één keer per maand in Viti. In oktober 2010 hadden u en M.(...) afgesproken in een café in Viti. De broers van M.(...) kwamen langs het café en zagen jullie daar zitten. Ze zijn binnengekomen en hebben jullie naar buiten gesleurd, ze hebben u geslagen op uw hoofd en rug. Ze zeiden dat u als moslim geen relatie mocht hebben met hun zus en dat ze u zouden vermoorden als ze u nog eens zouden zien. Na het gevecht zijn ze vertrokken en hebben ze M.(...) meegenomen. Dat was de laatste keer dat u haar hebt gezien. Twee voorbijgangers hebben u naar de bus gebracht. U bent naar huis gegaan en hebt aan uw familie verteld wat er was gebeurd. Uw vader heeft u naar het ziekenhuis gebracht. U had hoofdpijn, uw arm was verstuikt, u had verwondingen en blauwe plekken op uw rug. Na een week verblijf in het ziekenhuis bent u terug naar huis gegaan. Uit angst voor de broers van M.(...) bent u twee dagen later naar uw nonkel in Gjilan gegaan. Tijdens uw verblijf bij uw nonkel zijn de broers van M.(...) twee keer naar uw ouderlijke woning gekomen. Ze zeiden tegen uw vader dat ze u zouden vermoorden als ze u zouden zien. In december 2010 is uw familie gaan praten met de vader van M.(...). Haar vader zou de situatie bespreken met zijn zonen maar zij weigerden jullie relatie te accepteren. Uw vader en nonkel zijn nadien in Stubell gaan vragen of de broers gevaarlijk zijn en de dorpelingen bevestigden dit. Ze zeiden dat ze in het bezit zijn van wapens. Uw broer vertelde u dat hij de broers van M.(...) in Gjilan had gezien en ze u daar zochten. U hebt nooit klacht ingediend tegen de broers van M.(...). Op 5 februari 2011 bent u vertrokken met de bus vanuit Presheve (Servië). U bent op 11 februari 2011 aangekomen in België en vroeg op 14 februari 2011 asiel aan. Hier in België hoorde u van uw familie dat de broers van M.(...) nog een derde keer bij u thuis zijn langsgelkomen om u te zoeken.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal vaststellingen die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten ondermijnen. Zo kunnen er ernstige bedenkingen gemaakt worden bij het feit dat u de namen van de broers van M.(...) niet kent (CGVS, p.14 en 20). Het is immers niet aannemelijk te noemen dat u nooit zou geïnformeerd hebben naar hun namen aangezien het door hen is dat uw problemen zijn begonnen en u uiteindelijk uw land van herkomst hebt verlaten. U kent evenmin de naam van het café waar u en M.(...) in oktober 2010 werden betrapt door haar broers (CGVS, p.13). Noch kon u vertellen wat de broers hebben gezegd toen ze voor de tweede keer naar uw ouderlijke woning kwamen (CGVS, p.20). U weet evenmin wie de deur toen heeft opengedaan en wie van uw familie hen heeft gesproken (CGVS, p.20). Gezien de door u beweerde vrees voor de broers van M.(...) is het weinig geloofwaardig te noemen dat uw vader u wel heeft verteld dat de broers een tweede keer zijn langsgelkomen maar dat u niet hebt gevraagd wat ze juist hebben gezegd (CGVS, p.20).

Hoe dan ook, er dient te worden vastgesteld dat de door u beweerde problemen louter interpersoonlijk van aard zijn. U hebt niet aannemelijk kunnen maken dat u voor uw problemen niet of onvoldoende op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten zou kunnen rekenen. Internationale bescherming kan pas worden verkregen wanneer alle nationale beschermingsmogelijkheden zijn uitgeput of wanneer de nationale overheden van het land van herkomst geen afdoende bescherming kunnen verlenen. U hebt echter nooit klacht ingediend bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten (KP, KFOR of EULEX) (CGVS, p.23 en 24). U verklaarde hieromtrent niet naar buiten te durven gaan omdat u bang was voor wraakacties van uw belagers (CGVS, p.23). U koos er dan voor onder te duiken bij uw nonkel die eveneens in Gjilan woont (CGVS, p.23). Toen de broers later langskwamen bij u thuis, hamerden ze er bovendien op de politie erbuiten te houden (CGVS, p.23). Deze verklaringen kunnen evenwel niet worden weerhouden als een afdoende uitleg voor het niet inroepen van bescherming door uw eigen autoriteiten. Het is immers precies de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen uw belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. U verklaarde overigens zelf nooit problemen te hebben gehad met de politie of met de autoriteiten (CGVS, p.25). Gevraagd waarom u de politie niet hebt gewaarschuwd toen u in het ziekenhuis lag, antwoordde u dat

het niet mogelijk was en dat er geen reden was om naar de politie te stappen (CGVS, p.24). Gezien het feit dat u fysiek werd aangevallen door de broers van M.(...) was er wel degelijk een reden om de bescherming van de politie in te roepen. U stelde dan weer dat de politie u toch niet dag en nacht kan beschermen (CGVS, p.24). Bescherming impliceert echter niet dat u 24 uur op 24 een politieagent toegewezen krijgt, maar dat de personen die u belagen, vervolgd en eventueel gearresteerd worden. Uit de beschikbare informatie van het Commissariaat-generaal waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt daarenboven dat nadat de 'Law on the Police' en de 'Law on the Police Inspectorate of Kosovo' die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming werd gebracht. Bovendien wordt de KP door de EULEX Police Component bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, is EULEX van oordeel dat de KP in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden is. Ik meen dan ook dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in overeenstemming met artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u zich voor uw problemen met uw belagers niet zou kunnen wenden tot de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van aard voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw Kosovaarse identiteitskaart, uitgereikt op 19 februari 2007 en uw Kosovaars rijbewijs, uitgereikt op 25 maart 2009, bevatten enkel identiteitsgegevens die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Het medische attest, uitgereikt op 17 december 2010 door een orthopedist in de polikliniek van Gjilan, waaruit blijkt dat u verwondingen had aan uw rug en dat u een zwelling en bloeding opliep aan uw rechterknie, wijzigen evenmin iets aan de voorgaande vaststellingen. De oorzaak ervan werd immers niet objectief vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing. Hij stelt dat er geen twijfel bestaat over zijn nationaliteit en origine en voert aan dat hij een aantal bewijselementen aanbrengt (zoals zijn bezoek aan het ziekenhuis, zijn reis tot België,...) die hem het voordeel van de twijfel zouden moeten opleveren. Hij verwijst naar het standpunt van UNHCR dd. juni 2006 (*Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo*), waar onder meer wordt gesteld dat "(...) er ten aanzien van alle Serviërs, Roma en Albanen in een minderheidspositie nog steeds risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming" en poneert dat UNHCR op heden nog steeds dit standpunt aanhoudt. Verzoeker meent dan ook dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met zijn Albanese origine en de problemen die hij hierdoor kent.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, wijst verzoeker erop dat de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet wanneer geen koppeling met de criteria van het Verdrag van Genève mogelijk was. Deze bescherming werd ook toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet aan personen die aantoonen foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen te hebben ondergaan of dreigen te ondergaan ten gevolge van machtsmisbruik door de politie of van arbitraire beschuldigingen. Volgens verzoeker is dit in casu het geval.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij het feit dat hij de namen van zijn belagers, de broers van M., niet kent, hij evenmin de naam kent van het café waar hij en M. in oktober 2010 werden betrappt door haar broers, noch kon vertellen wat de broers hebben gezegd toen ze de tweede keer naar zijn ouderlijke woning kwamen en hij evenmin weet wie van zijn familie hen heeft gesproken, (ii) de door hem beweerde problemen hoe dan ook louter inter-persoonlijk van aard zijn en hij niet aannemelijk heeft

kunnen maken dat hij voor zijn problemen niet of onvoldoende op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten zou kunnen rekenen vermits hij nooit klacht heeft ingediend tegen zijn belagers en hij geen afdoende uitleg geeft voor dit nalaten, temeer uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade in overeenstemming met artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, zoals wordt toegelicht en (iii) de door hem neergelegde documenten niet van dien aard zijn bovenstaande vaststellingen te wijzigen aangezien zijn identiteitskaart en rijbewijs enkel identiteitsgegevens bevatten en in het medisch attest dd. 17 december 2010 de oorzaak van zijn verwondingen niet objectief wordt vastgesteld.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker geen of geen ernstige poging onderneemt om de verschillende motieven van de bestreden beslissing, in het bijzonder het determinerende motief waar wordt gesteld dat hij heeft nagelaten om voor zijn voorgehouden problemen beroep te doen op de rechtsbescherming waarin de Kosovaarse autoriteiten voorzien, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Indien een asielzoeker niet alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput en evenmin kan aannemelijk maken waarom hij onvoldoende of geen beroep deed op de nationale autoriteiten, kan de asielaanvraag alleen op basis hiervan geweigerd worden. Internationale bescherming kan immers slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Zo het door verzoeker uiteengezette relaas al op enige waarheid zou berusten, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zich voor zijn voorgehouden problemen met zijn belagers – problemen die zoals correct wordt gesteld in de bestreden beslissing van louter inter-persoonlijke aard zijn, hetgeen overigens niet wordt betwist – niet zou kunnen wenden tot de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De Raad stelt vast dat verzoeker 1) geen enkele klacht heeft ingediend tegen zijn belagers, 2) geen enkele poging heeft ondernomen teneinde een klacht in te dienen, en 3) niet betwist dat uit beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming werd gebracht en de KP bovendien wordt bijgestaan door de EULEX Police Component om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Het is de Raad niet duidelijk op welke manier verzoekers verwijzing naar zijn bezoek aan het ziekenhuis en zijn reis tot België op enigerlei wijze afbreuk zou kunnen doen aan de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing dienaangaande, die steun vinden in het administratief dossier. Overigens blijkt uit het door verzoeker bijgebrachte medisch attest geenszins een causaal verband tussen zijn ziekenhuisbezoek en de door hem beweerde agressie en is het evident dat de loutere verwijzing naar zijn komst naar België geenszins impliceert dat hij in Kosovo zou vervolgd worden, laat staan dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten.

Ook verzoekers verwijzing naar het standpunt van UNHCR dd. juni 2006, welk document niet als bijlage aan het verzoekschrift werd gevoegd en overigens bezwaarlijk nog als actueel kan worden beschouwd, vermag niet de motieven van de bestreden beslissing alsnog in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker beperkt zich overigens tot een niet gefundeerde blote bewering waar hij stelt dat UNHCR op heden nog steeds het standpunt aanhoudt dat *“er ten aanzien van alle Serviërs, Roma en Albanen in een minderheidspositie nog steeds risico op vervolging geldt en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moeten kunnen blijven maken op internationale bescherming”*. De Raad benadrukt nog dat elke asielaanvraag of vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient te worden onderzocht. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift blijkt in casu uit de lezing van de bestreden beslissing dat bij de beoordeling van de eventuele vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade rekening werd gehouden met zowel de algemene situatie in Kosovo als met de concrete verklaringen en elementen zoals deze worden aangereikt door verzoeker, met inbegrip van zijn Albanese origine.

2.4. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar rechtspraak van de RvV is niet dienend. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet in het minst aantoonde dat het gelijkaardige zaken betreft, temeer hij nooit enige melding heeft gemaakt van machtsmisbruik door de politie doch integendeel uitdrukkelijk verklaarde nooit problemen te hebben gekend met de politie of met de autoriteiten (administratief dossier, stuk 3, p. 25), wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentwaarde hebben. De Raad herhaalt in dit verband dat elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient onderzocht te worden. Verzoeker voert echter geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In de mate hij zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nog zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, wijst de Raad erop dat inzake verzoekers vluchtredenen werd besloten dat deze niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omdat hij, onder andere, niet aannemelijk kan maken dat hij niet op de bescherming zou kunnen rekenen van de Kosovaarse autoriteiten. Bijgevolg kan op basis van dezelfde feiten evenmin worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade. Artikel 48/4, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de subsidiaire bescherming enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, waarnaar verwezen wordt in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of omwille van een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS